

IVÁN PÉTER
Cici city

Reggel úgy döntöttem, csak lemegyek a sarki cukrászdába. Pedig Dudu néni háromféle sütit hagyott a tálalószekrényen. Példáan kitakarított, minden frissen mosva, portalanítva, összehajtva. Dudu néni háromféle sütit hagyott a tálalószekrényen, nekem mégis a sarki cukrászdában a helyem. Tizenkét éve nem jártam itthon, jó lenne csevegni kicsit a telep lakókkal. Beszélhetnék szőnyegporolásról, autóporszívózásról, végső soron akár arról is, mely termékeket találtak mostanában ár-érték arányaiban a leginkább ésszerűnek beszerezni a nagyáruházak katalógusainak tanulmányozása alapján.

Tegnap éjszaka már váltottam pár szót a taxisofőrrel, aki hazafuvarozott a repülőtérre. Nem volt nagyon kellemes. Kérdezte, nőzni akarok-e a városban. Mondtam, hogy nem, nőzni azt pont nem. Aztán hallgattunk, én a kocsiban terjengő orrfacsaró szagokat próbáltam azonosítani, a trikóhuzat foszlott szélét tépkedtem, a sofőr krárogott. Jól ráz az út, ezt is mondta kis idő múlva, arra is feleltem valamit, aztán kérdezte, mit szándékszem még csinálni ma éjszaka. Kipakolok és lefekszem, mondtam, de tartottam attól, hogy ez a kérdés újra a nőzésre vonatkozott, és nem tévedtem. A sofőr felsőhajtott, szerinte unalmas egyedül feküdni, ha gondolom, ő ismer egy nagyon ügyes lányt, aki történetesen a sógornője. Akkor úgy tartottam a kezem, hogy biztosan meglássa a jegygyűrűmet, de ez sem segített. Mondta, hogy van itt hátul egy katalógusa, abból lehet csemegézni, szívesen segít a választásban, mert látja ő, ha meg nem sért, hogy akadályozott vagyok, de addigra megérkeztünk a bérház elé. Kérdeztem, mennyi lesz a viteldíj, ő pedig a combomat kezdte paskolni a tenyerével, elmélyített hangján sutyorogta, hat, ha nem kívánok semmi extra kényeztetést. A mondat végére a tenyere már nem paskolta a combomat, hanem mozdulatlanul feküdt rajta. Mondtam, hogy legyen szíves levenni rólam a kezét, főleg, mert a bal nadrágzsebemben tartom a pénzem, így nem tudok fizetni.

Jó lenne kicsit csevegni a teleplakókkal. Sokuk biztosan furcsállja majd külföldillatomat, az évszaktól függetlenül viselt napszemüvegeimet és az állapotomból fakadó ügyefogyott csetlés-botlást. Akik azonban szóba állnak velem, s tudom, hogy többen is

hajlandóak lesznek rá, azokkal beszélgethetünk a megemelkedett távfűtési díjakról, a panelek rossz hangszigeteléséről vagy akár a közös képviselő sötét múltjáról.

Kora reggel, zaklatott éjszaka után kimentem az erkélyre, melyet Dudu néni példásan kitakarított, leültem a nádfonatú karosszékbe, és hallgattam a telep zajait. Közben kistányérra raktam a háromféle süteményből. Könnyen szakadó, gézszerű celofánnal voltak letakarva, s az ízük nem volt éppen kimagasló. A mézes-diós még csak-csak, de a mákos keserű volt és állott, a zöldséges táska töltelékében fás a sütőtök és eldolgatlanok a sógöröngyök. Arra gondoltam, hogy a gesztus így is értékelendő, hogy ezt a háromféle sütit is művészet lehetett kigazdálkodni abból a szegényes járadékból, amit havonta Dudu néninek utalok a lakás ellenőrzéséért, rendszeres karbantartásáért és takarításáért. Nem tudom, lesz-e valaha bennem elég távolságtartás ahhoz, hogy pénzzé tudjam tenni ezt a panelkockát, ahol elutazásom előtt huszonegynéhány évig éltem. Ültem hát reggel az erkélyen, amelynek korlátján át négyévesen dobáltam a járdára a vízzel töltött lufikat, a nádfonatú karosszékben, melyből apám évtizedekig figyelte és illette fitymáló szavakkal a szomszédos panelházak mindennapos eseményeit, nyammogtam a sikerületlen sütiken a szőnyeg fölött, melyet anyukám hétvégeként porszívóztott hazai popslágereket dúdolgatva, ahogy a telep összes többi háziasszonya. Váratlanul az jutott eszembe, vajon itt él-e még a Csupasz nő, aki a telepnek vetkőzött. A szemben lévő tömbben lakott, a hatodik emeleten, tíz évvel biztosan idősebb volt nálam, s mikor este kilenc felé kigyulladt a lámpa a szobájában, a mi panelházunk összes nagypapája, apukája, sihedere és öcsikéje az erkélyekre tódult. Ki színházi látcsővel, ki szabad szemmel bámulta a foltos sárga függönnyt, amely mögött, orosz Maupassant-adaptáció, szép kényelmesen dobálta le ruháit a lány. Majd simogatta magát egy kicsit, hol többet, hol kevesebbet, de a látványosság így sem tartott három percnél tovább, a lámpa elaludt. Apám homlokára tolt szemüveggel figyelte és illette fitymáló szavakkal a nő mindennapos erotikus tevékenységét, majd besietett a konyhába, hogy forró csókot nyomjon anyukám nyakába, aki csak kacarászott. Én még maradtam az erkélyen, égő fülekkel várva a csodát, hogy egyszer, egyetlenegyszer felgyullad még a lámpa, s mikor a nagypapák, apukák, sihederek és öcsikék már a szobában

nézik a krimisorozatot, nekem táncol egyedül a Csupasz nő. Arra gondoltam, biztosan itt lakik még, férjhez ment az egyik nagyszájú kukkolóhoz, akinek volt bátorsága megszólítani, s most itt porolja a szőnyeget, porszívózza a családi autót és a nagyáruházak katalógusait tanulmányozza. Én is könnyen itt ragadhattam volna, ha nincs az a verseny külföldön és közben a baleset. Mostanra, meglehet, a májkrémszagú Tutuka férje lennék, akivel először csokolóztam a biciklitárolóban, vagy éppenséggel Dudu néni vénlány unokahúgáé, ahogy anyukám tervezte egy időben.

Hallgattam a telep reggeli zajait, nyammogtam Dudu néni sikerületlen sütijein, és úgy döntöttem, csak lemegyek a sarki cukrászdába. Ott a helyem, nem a keserű és állott mákos vagy a zöldséges táskaeldolgozatlan sógöröngyei miatt, hanem mert a lépcsőház hátsó kapujától egyenes betoncsík vezet odáig, úton sem kell átmennem, és sokan megfordulnak ott. Kinyitottam a bőröndömet, lazább ruhát kerestem, mint amilyenben a repülőutat megtettem. Visszacsomagoltam a maradék sütiket a celofánba, fogat mostam a fürdőszobában, majd kinyitottam a bejárati ajtót. Nem működött a lift, de amúgy sem használtam volna, már nem emlékeztem, melyik gombja visz a földszintre. Inkább lépcsőztem. A fokok legtöbbször hiányzott vagy foszlányokban lógott a bordás linóleum.

A korlátokra ráfért volna egy alapos rozsdátlanítás. A pihenőkből eltűntek a cserepes növények, s ahogy lejjebb mentem, egyre erősödött a kandúrszag. Senkivel sem találkoztam, de a tévék zaja vagy kéjes nyögések egy-egy ajtó mögött biztosítottak arról, hogy van még itt élet.

Végigbotladoztam a járda töredezett betonszigetkén. Ha a Cucu cukrászda még áll, ott a helyem, biztattam magam. Ráléptem a hosszúkás lépcsőfokok billegő kőkockáira, megmarkoltam a gömbben végződő hengeres kilincset, kitártam az ajtót. Megkönnyebbültem, mikor a sütiszag orromba csapott. De a kiszolgálópultot időközben áthelyezték, a régi helyén székekbe ütköztem és egy kisasztalba. Szép jó napot, szép jó napot, mi tetszik, ki tetszik, hangzott fel jobbról, a pult mögül, én pedig felismerem a dallamot. Ez a hang nem Cucu anyóé, nem is unokájáé, Cuculináé, hanem lányáé, aki tizenkét éve még korántsem volt velem ennyire szívélyes. Cucu nem ismert fel, külföldillatom, a napszemüvegem és az állapotomból fakadó ügyefogyott csetlés-botlásom

mind elterelték a figyelmét. A hang irányába kászálódtam, kezem hamarosan a ragacsos műmárvány laphoz ért. Üdv, idegen, mondta Cucu, jól látom, hogy nem vagy itt ismerős, én pedig örültem, jobb ez így, nem kérdez arról, hol voltam eddig, hogyhogy ez a külföldillat, a napszemüveg, az állapotom, nem vagyok ismerős, válaszoltam hát, nem vagyok ismerős, de sütit szeretnék. Cucu elmélyítette a hangját, és megkérdezte, mikor jöttem, meddig maradok, arra is feleltem valamit, sütit szeretnék, erősködtem, mire Cucuka még lejjebb vitte a hangját, már a pincéből búgta, hogy van itt számomra valami nagyon finom, csak nyújtsam előre a kezemet. Előrenyújtottam a kezemet, s ott volt két futball-labda, szeleppel, varrássokkal, sütit szeretnék, nem focizni, mondtam, Cucuka pedig dörmögve, vigyázat, még egy kicsit érzékenyek, három napja került be az implantátum, ha minden jól megy, két hét múlva varratkiszedés. Na, mit szólna, kérdezte Cucu, akkor úgy raktam vissza a pultra a kezem, hogy biztosan meglássa a jegygyűrűmet, szépek, mondtam, de én nem vagyok itt ismerős, és csak sütit szeretnék. Cucu felsóhajtott, hosszúkását, kérdezte, én pedig megpróbáltam elképzelni, hogy festhet ez a vékony nő a két irgalmatlan szilikonlabdával a mellkasán, vajon honnét rakták át hozzá a plusz bőrt, a leffegő tokából-e vagy a Cuculina és Cuculino születése után megereszkedett hasból. Hosszúkását, kérdezte ingerültebben Cucu, és megint normális női hangja lett. Csokikrémeset, mondtam, Cucu pedig azt, hogy fuj, meg hogy az feláras lesz. Kérdeztem, hogy mi nem feláras akkor, Cucu pedig, hogy a sima túrós-barackos batyu a sztenderd, de a csokis rúd, amit igazán nem nézett volna ki egy ilyen szolid idegenből, az extra feláras, de hogy én tudom.

Nem értettem akkor, miért ne fogyaszthatna bárki idegen csokiroladot, külföldillat, napszemüveg és bármiféle állapot dacára, de bólintottam a süteményre, kérdeztem, mennyit fizetek, ha még egy pohár szódavizet is szeretnék hozzá. Hatvan, felelte durcásan Cucu, én pedig, bár drágállottam, kifizettem a hatvanat, sőt egy tízest még rá is tettem, mert éreztem, hogy valami ismeretlen okból kihúztam a nőnél a gyufát. Jöjjön, elviszem a hatos boxba, mondta erre békülékenyebben Cucu, én pedig kérdeztem, nem fogyaszthatnám-e el a sarokban álló pirinyó asztalnál a süteményt, hogyisne, horkant föl a nő, én erre nem vagyok kíváncsi. Akkor megfogtam a könyökét, éreztem, hogy nemcsak a karja, hanem a dereka is

meztelen, de nem szóltam semmit, mert az üzletben alapvetően meleg volt. Azon egy kicsit csodálkoztam, hogy terjeszkednek, hiszen ott, ahol a boxokat kialakították, hajdan Gugu bácsi órásműhelye volt. Mentünk a szűk folyosón végig, és rájöttem, hogy a Cucu cukrászda az egész üzletsort bekebelezte, nemcsak Gugu bácsi órásműhelyét, hanem a kisállat-kereskedést, a hús-hentesárut és a kocsmát is, kiverték a falakat, egybenyitották a helyiségeket.

Végül megérkeztünk egy penészszagú gipszkarton karámba, de nem volt benne asztal, csak egy matrac a földön, hát kínomban oda kuporodtam, vártam, hogy Cucu a kezem ügyébe tegye a tányért meg a poharat a szóda vízzel. De Cucu már elmenőben volt, úgy kellett utána szólnom, asszonyom, a sütemény, mire ő kelletlenül, hogy hozom azt is, és csakugyan hozta egy perc múlva. Asztal és szék híján a földön heverő matracon kuporogtam, s már nekiláttam volna a csokiroládnak, amiért ekkorát kellett küzdenem, de újra nyílt az ajtó. Egy férfi jött be, köszönt, és odaült mellém. Nem szeretem, ha néznek evés közben, csokis lett a szád, nézd, ott van még egy kis darab, juj, most meg kitérted a felét a tányérból, de úgy döntöttem, gyorsan bekapom a sütit, aztán inkább hazamegyek, semmi értelme nem volt lejönni a cukrászdába. Beleharaptam a csokiroládba, de köptem is kifelé rögtön, annyira rossz volt, állott és savanykás a romlott tölteléktől, képtelenség, hogy Cucuék ilyen süttel is ennyire vitték, bekebelezték Gugu bácsi órásműhelyét, a kisállat-kereskedést, a hús-hentesárut és a kocsmát is, ami pedig mindig tömve volt panellakókkal, akik kutyasétáltatás örvében be-beszivárogtak egy fröccsre. Akkor megszólalt a férfi, csokis lett a szád, pont ezt mondta, aztán az arcomhoz ért, és simogatni kezdte, letörölöm, jó, és egyre közelebb húzódott, kiskirályfi vagy kiskirálylány, kérdezte, én pedig felismertem a hangját, bár-hogy is próbálta mélyíteni. Zuzu, örvendeztem, Zuzukám, nem ismered meg, én vagyok az, Egon, egy padban ültünk a szakközépben, hát mi van veled, öreg, hogyhogy itt a cukrászdában. De Zuzu nem akart megismerni, vetközz le, és részesülj a csodában, búgta. Vetközz már és vonyítani fogsz a gyönyörtől, nekem pedig eszembe jutott, milyen arcot vágott másodikkban, amikor telitömködtük szeméttel a táskáját, Zuzukám, mondtam neki még mindig vidoran, gyere, igyunk meg egy sört valahol, aztán mondd el, mi van veled, de Zuzu csak búgta, vetközz le, hogy megízlelhessem nedveid, majd hirtelen rám

ugrott, én pedig éreztem, hogy egészen meztelen. Akkor kihengeredtem alóla, és kibotorkáltam a folyosóra, de Zuzu kúszott utánam, megfogta a bokámat, mindig hánytam tőled, kis szar, azt sziszegte, de már a normális zuzu-hangján, nekem pedig egy erősebb rántással sikerült elszabadulnom. Végigrohantam a folyosón, ki az üzlettérbe, ott a nagy csetlés-botlásban felborítottam egy kisasztalt, de aztán megéreztem, hogy friss levegő áramlik be a boltba, arra indultam, s megtaláltam a kijáratot. Bentről hallottam Cucu ordibálását, ezt mégis mire véljem, kedves uram, de már leléptem a lépcsőn, végigbotladoztam a járda töredezett betonszigetkén, s a bérház oldalához értem.

Előkerestem a kapukulcsot, beléptem a lépcsőházba. A kandúrszag és a számban pangó romlott, savanykás íz felkavarta a gyomromat. Felkászálódtam az emeleteken, dobogó szívvel és émelyegve vettem az újabb fokokat, csak percek múlva jöttem rá, hogy túlmentem, már nem tudom, hányadikon járok. Gondoltam, újból lemegeyek a földszintre, hogy előről kezdjem, sarkon is fordultam, mikor nyílt egy ajtó, sipákoló anyókahang súgta oda nekem elmélyítve, fiatalember, nincs kedve egy tűzről pattant nagyival és két kisunokájával tölteni a délelőtti matinétarifával, én pedig felismertem Lulu néni hangját, aki általánosban volt a magyartanárom, és rögtön tudtam, hogy a nyolcadikon vagyok, két emelettel kell lejjebb mennem.

Hamarosan rátaláltam a panellakás ajtajára, beléptem, rátoltam a láncot a zárra. Kimentem a konyhába, és ittam egy pohár vizet a csapból. Langyos volt és klórízű, de legalább némiképp feledtette Cucuék álsütijét. Határozottan megéheztem. A tálalószekrényen csak Dudu néni sikerületlen sütijeit voltak, azokról hallani sem akartam. A hűtőben, ahogy érzékeltem, vagy tíz üveg pezsgő és némi dobozos eper. Rendelhetnék telefonon, de féltem, ha felhívom a tudakozót, hogy a legközelebbi pizzéria számáról érdeklődjek, a diszpécser önmagát fogja felajánlani, esetleg kihozzák az ételt, de a futár egy szál bőrtangában akar majd hozzám döngölni kora délutáni díjzabással. Inkább összepakolok, gondoltam, taxit hívok, reménykedve, hogy nem a tegnapi esti sofőr jön megint, majd a repülőtéren eszem valamit.

Miközben átvettem utazóruhámat, bágyadt bosszúság szállt meg. Miért ragaszkodtam ahhoz, hogy idejőjtek, faggattam magamat, mikor már olyan jól berendezkedtem új hazámban, ahol a verseny közben elszenvedett baleset után annyi törődésben

részesültem, ahol biztos egzisztenciát teremttem magamnak és családot alapítottam, miért kellett visszatérnem, hogy tapogatózva szerencsétlenkedjek ifjúkorom helyszínein. Értelmetlen és fölösleges lépés volt, de már megyek is, nyitom az ajtót, csukom a zárat. Nem tudom, lesz-e valaha bennem elég távolságtartás ahhoz, hogy pénzzé tudjam tenni ezt a panelkockát, ahol elutazásom előtt huszonegynéhány évig éltem, de nem is érdemes ezen rágódnom, hiszen Dudu nénire, aki a havonta átutalt szegényes járadék fejében ellenőrzi, rendszeresen takarítja és karbantartja a lakást, mindig számíthatok.

Mégsem szerettem volna kivárni, hogy összefussak vele, már az a lehetőség sem izgatott, hogy velem esetleg válhatnék egy-két szót a megemelkedett távfűtési díjakról, a panelek rossz hangszigeteléséről vagy a közös képviselő sötét múltjáról. Félttem, egy idő után fölfortyannék Dudu néni elmélyített hangján, és olyan kérdéseket tennék fel, amelyekre már régen tudom a választ, mire szolgálnak azok a bódító szagú krémek a zuhanyfülkében, miért ürítette ki a hálószobát, hogy csak egy matracot hagyjon benne, mit ábrázolnak a falon a képek, miért pénisz-

alakú a lakótelepen minden kilincs, mi volt éjjel az a nagy sürgés-forgás, ajtócsapkodás a lépcsőházban, az a kéjes nyüszítés, zokogás és nyerítés minden oldalról, ami miatt képtelen voltam elaludni.

Álltam a ház előtt, felhívtam a taxitársaságot. Amíg nem jelentkezett a kezelő, a várakoztatón az ismert erotikus film zenéjét kellett hallgatnom. Rossz szokásomhoz híven telefonálás közben fel-le járkáltam volna, de a botom végére cuppogós kotongumi tekeredett, lábam beleakadt az ablakokból kidobált szemeteszsákok göngyölegeibe, és hálát adtam az égnek, hogy nem látom az esetleg rózsaszínre festett bérházakat, a melleket meg genitáliákat formázó műanyag szobrokat, amikkel távozásom óta teliszűfolták a panelek közti tereket ezek a szegény emberek. Nem tudom, lesz-e valaha bennem elég távolságtartás ahhoz, hogy pénzzé tudjam tenni ezt a panelkockát, ahol elutazásom előtt huszonegynéhány évig éltem, de az biztos, határoztam el a repedezett járdán, az biztos, hogy a szegényes járadékot, amit havonta átutalok Dudu néninek a lakás ellenőrzéséért, karbantartásáért és rendszeres takarításáért, ezt a járadékot én a közeljövőben biztosan nem fogom emelni.

MARCZINKA CSABA
Kórházi tárgy

*Lassan bútordarabbá
mrevülök
egy kórházi szegleten
porosodva...
Körülöttem tabletták
és rovarok,
meg néhány befőttesüveg
s morzsamaradékok.*

*Mozgásom is már csupán
gépi ritmika,
magam karbantartó reflex
monotóniája!...
Lassan csak leltári szám
marad énemből,
és tárggyá válok végleg
ott legbelül!*

*(Leghátulra helyeznek
mint sürgősségi szék
vált, selejtezésre váró
régi gépet...
S elfelejtene legott,
mint rossz emléket!...
Így kopsz ki végleg immár
a létedből.)*